

Geen blad voor de
mond

Geen blad voor de mond

Frank Boereboom

Schrijver: Frank Boereboom

Coverontwerp: FB

Foto cover; Tom Gerards

ISBN: 9789403736945

© Frank Boereboom

Proloog

Mijn volledige naam is Didericus Fransiscus Dominicus Boereboom. Roepnaam Frank. Ook wel Sis. Geboren te Heerhugowaard op 14 december 1962.

Het dan 5 personen tellende gezin Boereboom, vader, moeder, zus, broer en ik verhuizen al snel na mijn geboorte naar media-dorp Hilversum. Daar start mijn vader een kantoor dat de administratie gaat verzorgen van alle Rooms-Katholieke scholen van het Gooi en Omstreken.

In Hilversum groei ik vervolgens op. Er komen nog twee zusjes bij. Helaas verblijf ik in mijn eerste levensjaren vaker dan gewenst in het ziekenhuis omdat mijn gehoor niet goed is. Ondanks dát, weet ik de basisschool te doorlopen zonder problemen. Dat de situatie rond mijn gezondheid ook concentratieproblemen met zich meebrengt wordt duidelijk in de periode erna. De Mavo bijvoorbeeld doe ik niet in 4 maar 5 jaar.

Het gaat op het MEAO al niet anders. Ook in deze tijd blijft het gehoor mij parten spelen, wat bij mij ook tot recalcitrant gedrag leidt. Ik ben niet de gemakkelijkste. Wanneer ik op de MEAO te Naarden met mijn medestudenten, tijdens een doldwaze les waarin wij notabene moeten leren breien, uit balorigheid alle aanwezige tafels en stoelen in een hoek van het lokaal gooi, roep ik, zonder het te beseffen de lerares wat onaardigs na. Na een gesprek met de directie word ik als leerling geslachtofferd voor hetgeen in de les is gebeurd, maar ook om wat ik heb gezegd tegen de lerares. Diezelfde vrijdag word ik van school gegooid. Mijn vader is laaiend. Maar niet op mij alleen. Ook de schoolleiding krijgt ervanlang, omdat het verhaal wel wat genuanceerder ligt.

Ik mag uiteindelijk toch blijven, maar vervolg mijn studie MEAO niet veel later in Utrecht aan het Catharijne college. Op deze school houd ik mij redelijk rustig. Na 6 jaar zit de studie erop. Ik heb dan uiteindelijk 3 jaar langer over de opleiding MEAO gedaan. Overigens ben ik niet trots op mijn doen en laten tijdens mijn jaren te Naarden. Met name mijn woorden richting de lerares waren niet netjes.

Na mijn schooljaren ga ik aan het werk bij het farmaceutisch bedrijf Solvay Duphar en dat bevalt mij prima. Van assistent productie tot aan lokaal beheerder ICT. De jaren bij dit bedrijf laten zich voelen als heerlijk. In deze periode trouw ik met mijn toenmalige vriendin uit het oosten van het land. We wonen dan in Almere. Krijgen twee kinderen en voor ik het weet word ik geconfronteerd met haar wens tot een echtscheiding. Wanneer enkele jaren na de echtscheiding mijn ex-vrouw besluit om met onze kinderen te verhuizen van Almere naar Borculo, verandert mijn leven drastisch.

Gesteund door mijn collegaatje en nieuwe vriendin (huidige vrouw Kitty) zoeken wij naar werk in het oosten van het land, omdat de kinderen zover weg wonen en wij het voor de nog jonge kinderen niet wenselijk achten, uren te moeten reizen om ze op te halen en ook weer thuis te brengen. Wij verruilen beiden ons zekere bestaan bij Solvay Duphar voor het onzekere ondernemerschap en starten niet veel later (december 1996) met mijn broer en diens vrouw, Familierestaurant Cherry te Hengelo. Een paar maanden daarna kopen wij het huis "de Villa", waarin wij nog altijd wonen aan de Thorbeckestraat te Hengelo.

De periode welke dan aanvangt zal niet de meest makkelijke periode in mijn leven zijn. Het wordt vechten om overeind te blijven. Te vaak zal ik met pure pech van

doen hebben! Het boek beschrijft met name deze periode van verdriet, geluk, vechten en de schouder eronder zetten.

Ik kijk terug op een bijzondere tijd. En niet alleen op de pijnlijke momenten. Het leven bracht ook mooie momenten. Zo trouwde ik voor de tweede keer en werd ik nog eens twee keer vader. Twee jongens. Het gezin Frank Boereboom bestaat thans uit 3 mooie jongens en 1 prachtige dochter. Ik geniet thans met volle teugen van wat toen die kleine kanjers waren. Inmiddels zijn er al 3 goed terecht gekomen. Over de laatste bestaat geen enkele twijfel, die komt er ook wel!

En dat terwijl wij ouders met veel problemen hebben moeten dealen. In het boek beschrijf ik alles uit deze periode en neem ik geen blad voor de mond!

Ik draag dit boek op aan mijn lieve kinderen, schoonkinderen, kleinkind en mijn allerliefste Kitty. Van jullie houd ik zo ontzettend veel. Jullie zijn altijd mijn drijfveer geweest om maar door te blijven knokken en nooit op te geven. Ik dank jullie voor alle mooie momenten die ik met jullie mocht en kon delen en spreek de hoop uit dat er nog veel meer mooie momenten zullen komen. Ik ben supertrots op jullie allemaal. Op wie jullie zijn geworden en ook op wat jullie hebben bereikt.

Veel liefs,

Jullie (schoon)vader, opa en echtgenoot.

Frank

Maart 2024

Hoofdstuk 1 De start van Frankys-ijs

In het jaar 2013 werkte ik voor Alustar Wheels, een bedrijf dat handelde in autovelgen. Mijn werk aldaar bestond uit het beheer van het grote magazijn. In de winter had ik geregeld de verantwoordelijkheid over 7 medewerkers, in de rustiger zomertijd daarentegen, werkten wij slechts met ons drieën. Dat er in de winter meer mensen nodig waren, had te maken met het uitleveren van stalen velgen voor winterbanden. De orders werden elke dag in flinke stapels aangeleverd, waarna de orders met velgen, ofwel in dozen ofwel op elkaar gestapeld op pallets afgestuurd werden naar de bestellers van de velgen, vaak garagebedrijven. Het jaar 2013 was niet het beste jaar voor het bedrijf. Er werd al jaren minder besteld. Vooral stalen velgen werden steeds minder afgenomen. Dat kwam omdat dealers van automerken vaak al setjes stalen velgen met winterbanden bij de nieuwe auto verkochten.

In 1999, een tijdje hiervoor, was ik mede-eigenaar van het familierestaurant Cherry te Hengelo. En fietste ik elke avond van werk naar huis. Tijdens die ritten naar huis viel mij wat op. Ook wanneer ik in mijn spaarzame vrije tijd door mijn wijk “tuindorp het Lansink” wandelde, zag ik het. Het was mij eigenlijk al maanden opgevallen. Na enige tijd wist ik wat ik miste, maar belangrijker was, dat ik ook wist wat ik eraan zou gaan doen. Een bijzonder apart ideeetje. Alleen was er op dat moment geen geld beschikbaar en moest ik het op één of andere manier proberen te regelen. Met mijn vrouw had ik het er inmiddels al over gehad. Ze vond het natuurlijk niet heel erg leuk, want mijn idee om met een ijskar op zondags de wijk in te rijden om ijsjes te verkopen zou zeker leiden tot minder tijd voor het gezin. Maar ze begreep mijn beweegredenen wel. Ik had namelijk gezien dat mensen zich steeds vaker terugtrokken in hun

huizen en achtertuinen. En dat het daarmee op straat steeds stiller werd. Wat er gemist werd was mij duidelijk. Het ontbrak aan een ouderwetse venter. Vroeger reed er een schillenboer, een ijscoman, een melkboer of een voddenboer door de straat. En die brachten de mensen bij elkaar op straat. Meestal werd er een gesprekje aangeknoopt met elkaar en zo ontstond er verbinding. Met het uit het straatbeeld verdwijnen van deze venters, werd het dus een stuk minder gezellig op straat. En was er natuurlijk ook weinig aanleiding om buiten op straat bijeen te komen. De SRV-man was zo ongeveer de laatste venter. Uiteraard zijn er nog wel enkele ijscomannen in verschillende plaatsen. In mijn tijd als ijscoman heb ik er zeker 5 leren kennen. In Hengelo was er op dat moment geen één. En dus wilde ik daar mijn aandacht op gaan leggen.

Er was dus geen geld beschikbaar en dus moest ik proberen een fiets ijskar te bemachtigen. Na veel zoekwerk vond ik in Nestlé een bedrijf dat zowel in schepijs als handijsjes deed. En dat ook fiets ijskarren ter beschikking stelde voor diegene die met hun waar wilde venten. Er moest alleen wel aan één belangrijke voorwaarde worden voldaan. Diegene die de fiets ijskar in bruikleen kreeg, moest daarmee wel een bepaalde omzet behalen. Zo niet, dan werd de bakfiets weer bij je opgehaald. Omdat ik in het jaar 2000 door mijn werk bij Familierestaurant Cherry niet zoveel tijd over had om te venten en de mobiele ijsverkoop voorlopig vooral als een soort hobby zou benaderen, reed ik slechts op zondag met ijs door mijn wijk. Ik haalde daarom ook nooit de omzet die nodig was om de ijskar te mogen behouden. Maar het bedrijf Nestlé had een vertegenwoordiger welke in Hengelo woonde en goed kon zien hoe erg bijzonder mijn idee door wijkgenoten werd ontvangen. En die liet die voorwaarde toen gewoon vallen. De eerste jaren werkte ik met

handijsjes, kant en klaar verpakt ijs. Maar al gauw stapte ik over op schepijs. En terwijl ik tijdens die eerste jaren als ijscoman bekender en bekender werd, groeide ook het verlangen om in andere wijken actief te zijn. Toch was dat moeilijk want het werk bij Familierestaurant Cherry vroeg ook heel wat van mijn tijd. Het bedrijfje groeide echter gestaag door en voor ik het wist had ik een bromfiets ijskar erbij. Ook in bruikleen via Nestlé. Mijn werk bleef niet lang onopgemerkt en steeds vaker kreeg ik opdrachten. Maar nog belangrijker vond ik dat mijn uiteindelijke doel; het verbinden van mensen, steeds meer vorm kreeg.

Inmiddels beland in het jaar 2004 zou er veel gaan veranderen. Mijn vader en een goede kennis van mijn vader hadden iets gevonden wat mij op het lijf geschreven stond: Het beheren van een groepsaccommodatie te Otterlo. Die kennis van mijn vader zat in het bestuur van de Stichting "de Mussen", welke de eigenaar was van het terrein en wist mij te vertellen dat ik een goede kans zou maken, wanneer ik met een gedegen plan zou komen om de accommodatie, welke vrijwel geen gasten meer ontving, weer uit het slop dacht te trekken. Omdat mijn broer en ik toch een keer onze eigen weg wilden bewandelen, koos ik voor de groepsaccommodatie, welke overigens aan de poort van park "de Hoge Veluwe" gesitueerd was en bleef mijn broer eigenaar van het familierestaurant Cherry te Hengelo. Ik schreef kort na het verzoek en een langdurig bezoek aan het terrein, het gevraagde plan. En moest datzelfde plan weken later verdedigen ten overstaan van het voltallige bestuur van de Stichting. Het accommodatieterrein moest behoorlijk worden opgeknapt. De slaapvertrekken waren zwaar verouderd en ook niet meer brandveilig genoeg. Daar moest wat aan gebeuren. Ook schreef ik in mijn plan dat er een kantine moest komen waar de gasten in groepsverband

konden eten. Een beheerderswoning was ook nodig. Deze was er namelijk niet. Na mijn presentatie, waarbij mijn vrouw ook aanwezig was, werden wij uit meerdere echtparen gekozen als de nieuwe beheerders van het bijzondere terrein en konden wij beginnen aan de lange reis welke wij met veel plezier zouden aanvangen. In overleg met mijn broer en diens vrouw stopten wij per direct met Cherry. Terwijl mijn vrouw voorlopig nog in Hengelo haar werk bleef doen, bereidde ik zorgvuldig onze komst naar Otterlo voor. Ik reed daartoe bijna dagelijks op en neer van Hengelo naar Otterlo. En zolang ik in Otterlo nog niet kon aanvangen met de groepsaccommodatie, bleef ik in de vrije weekenden ijsjes verkopen. Dát ik nog niet kon starten als beheerder, kwam vooral omdat er geld nodig was om hetgeen ik moest gaan beheren, op te doen knappen om het geheel aan de huidige veiligheidseisen te laten voldoen. Vooral op het gebied van brandveiligheid moest er veel gebeuren. Het terrein was goed bereikbaar via een zandpad. En bestond uit bijzonder veel grond en (bij)gebouwen. Onderdelen van het terrein waren; Parkeerplaatsen, Speelveld, een weiland en uiteraard diverse gebouwen. Het grootste gebouw bood plaats aan meer dan 50 personen. Het tweede gebouw was veel kleiner, maar kon ook nog ruim 12 mensen herbergen. Verder was er een gebouw voor een mogelijke kantine, een gymzaal en een oud boerderijtje dat dienstdeed als mini-museum. Aan dat museum mocht niets gebeuren. Verder was ik vrij om datgene te doen wat moest worden gedaan.

In mijn geschreven plan had ik 4 geldstromen bedacht;

De groepsaccommodatie was de corebusiness. De groepsaccommodatie zou aan meer dan 50 mensen plaats moeten kunnen bieden. Daar was ook voldoende ruimte voor. Dit was uiteraard de eerste en belangrijkste geldstroom. Naast

de groepsaccommodatie wilde ik het tweede gebouw, het gebouw met 12 slaapvertrekken, gaan loskoppelen van de groeps-accommodatie. Hier wilde ik een vakantiehuis van maken voor gezinnen van 10 personen groot (geldstroom 2). Het speelveld kon een stuk kleiner worden, waardoor er ook ruimte ontstond voor een mini-camping. Dat zou een derde geldstroom opleveren. Natuurlijk moest er een kantine komen, waardoor ik in staat was om geld te verdienen aan het uitbaten ervan (geldstroom 4).

Met mijn al veel eerder, in Hengelo. behaalde koetsiersbewijs zou ik bovendien met paard en wagen en gasten over de Veluwe kunnen rondtoeren. Al met al een hele verandering. Maar het plan stond en werd dus na mijn voordracht aan het gehele bestuur van de Stichting, goedgekeurd. Het in mineur geraakte terrein zou met dit plan weer levensvatbaar worden.

Ik verplaatste aan het einde van het schooljaar 2004 mijn kinderen alvast (op papier) naar een basisschool te Otterlo. Terwijl de vakantie was aangevangen en ik van alles deed om uit te zoeken wat het één en ander zou gaan kosten, werd ik steeds door de eigenaar van het terrein, de Stichting, van het kastje naar de muur gestuurd. Totdat in augustus ineens uit het niets bleek, dat de eigenaar, de Stichting, niet langer door wenste te gaan met mij als nieuwe beheerder. Het waarom heb ik nooit mogen vernemen. Maar de droom was uiteengespat, nog voor hij was begonnen. Navraag leverde mij geen enkel antwoord op. Zelfs nu, ik schrijf in 2024, heb ik nog altijd geen idee wat aan deze scheiding ten grondslag heeft gelegen. Feit was, dat ik al in april van 2004, na de goedkeuring van mijn plan door de Stichting en nog voor de start van het zomerseizoen, wilde opstarten met de groeps-accommodatie. Bovendien kon ik dat jaar nog met die accommodatie starten omdat de brandweer pas na dat

jaar gedeelten ervan zou gaan afkeuren. Maar ik kreeg tijdens het begin van het seizoen van de Stichting maar steeds geen bevoegdheid om op te starten. Toen het seizoen in augustus nagenoeg voorbij was, vroeg ik nogmaals naar het waarom ik maar niet had mogen beginnen. Ik zou op die vraag dus nooit antwoord krijgen. Wel kreeg ik te horen dat ik niet meer hoefde te komen. Mijn kinderen kon ik weer op de school te Hengelo inschrijven en alsof er niets was veranderd, zaten ze in het nieuwe schooljaar weer bij hun oude klasgenootjes in de klas. Mijn woonhuis aan de Thorbeckestraat was wat anders. Dat was al verkocht! Maar het stel dat mijn huis had aangekocht was tijdens de aankoop uit elkaar gegaan en dus moest 1 van de twee het alleen afnemen. Omdat dát voor die ene persoon te veel geld zou gaan kosten, kon ik mijn huis alsnog terugkrijgen. Een geluk bij een ongeluk. Werk, echter, was wat anders. Terug naar Cherry kon niet meer en het verhaal te Otterlo was over en uit. Mijn vader en zelfs die kennis hebben ook nooit begrepen waar het mis was gegaan. Wel vermoedde de kennis dat geld uiteindelijk een grote rol heeft gespeeld. De accommodatie moest als bekend behoorlijk gerenoveerd worden. Ik had dat geld niet en ging ervan uit dat de eigenaar, de Stichting, dat wel had. Immers, men kende de situatie van hun eigen accommodatie en had mijn plan goedgekeurd. Maar mogelijk dachten zij juist dat ik geld had en is daar uiteindelijk de kink in de kabel gekomen. De ware reden heb ik in ieder geval nooit mogen vernemen. Om mij enigszins tegemoet te komen in de gemaakte kosten gaven zij mij nog wel een kleine vergoeding voor brandstofkosten welke ik in een goed half jaar had gemaakt. Het was een druppel op de bekende gloeiende plaat.

Omdat ik geen werk meer had schreef ik na deze teleurstellende periode (eind 2004 - begin 2005) enorm veel

sollicitatiebrieven, maar ik had zelden succes. Ik werd twee keer uitgenodigd en 1 keer werd ik bijna aangenomen. Het was economisch geen beste tijd. Er waren veel werklozen. Omdat ik mijn aandeel uit Familierestaurant Cherry in maanden uitbetaald kreeg, kon ik deze periode wel goed rondkomen.

Er gaan wat jaren voorbij. Het is 2013. Inmiddels werk ik alweer jaren als hoofd magazijn bij Alustar Wheels te Hengelo. En opnieuw zoek ik op internet naar een fiets ijskar. In mijn eerste periode van ijsverkoop, van 1999 tot 2004 had ik er erg veel plezier aan beleefd en wilde ik het venten weer een nieuw leven inblazen. Mijn vrouw was het er, net als die eerste keer niet mee eens, maar ze wist dat ze mij niet kon stoppen met het opnieuw opstarten van het ijsbedrijfje. Echter, de ijskarren van Nestlé waren niet meer te lenen. Nestlé bleek helemaal te zijn gestopt met schepijs. En dus zocht ik naar een ijskar met een goed werkende kist op een prima frame. Op internet vond ik een ijskar welke aan die voorwaarden voldeed en waarin ik veel potentie zag. Er was wel één probleem; De ijskar kostte € 500 en stond in België. Alleen al erheen rijden om hem te bekijken was mij al te duur. Maar in deze periode had ik een korte vakantie in Bretagne. Een weekje weg. Het was al lang geleden geweest dat wij als gezin een vakantie hadden gehad. Daar hadden wij dan ook lang en goed voor gespaard. En dus stelde ik mijn vrouw onderweg naar huis, na ons vertrek uit ons vakantiehuis, wat flauw voor om een kleine omweg te maken. Toen ze vroeg waarom ik dat wilde en ik vertelde dat ik eigenlijk een afspraak had gemaakt met de verkopende partij van een ijskar, was zij even niet blij. Terecht natuurlijk, maar ja, ik wilde hem ook zo graag bekijken en we waren toch enigszins in de buurt. Mijn vrouw stemde, hoewel moeizaam, in met mijn plan. Toen ze

mij vroeg waar ik het geld vandaan zou halen om de kar aan te kopen had ik geen antwoord. Toch reden wij op die terugweg langs de verkoper. Toen ik de kar zag staan was ik verkocht. Ik kocht de kar meteen en zou hem betalen zodra ik hem kwam afhalen. Uiteraard was mijn vrouw niet gelukkig met mijn aankoop, immers, er waren wel andere zaken die meer aandacht verdienden. Maar zij wist ook wel dat ik niet te stoppen was. Een week later haalde ik eind oktober 2013 de ijskar op en betaalde de brandstof voor de heen- en terugreis én de kar, met mijn nog altijd werkende creditcard.

Omdat ik thuis geen ruimte had om mijn nieuwste aanwinst op te knappen, kreeg ik van mijn werkgever wat ruimte in het bedrijfspand en kon ik na werktijd de ijskar opknappen. Deze werkzaamheden startte ik uiteindelijk al in het laatste deel van 2013 op. In verschillende fases werd het 'lelijke eendje', wat de oude ijskar was, steeds mooier. De kist op de transportfiets was wel een vraagteken. Hij deed het wel, maar de staat van de deksels hield niet over. Bovendien was de grote vraag of de kist echt wel goed werkte. Daarom bracht ik de kist naar een koeltechnisch bedrijf, zodat deze kon worden getest op zijn werking. Overigens bemerkte ik bij thuiskomst na het ophalen van de ijskar dat er twee rvs platen in de vriezer (eutectische platen) zaten. Platen welke de kou in de kist doen vasthouden. Toen ik later vaststelde dat deze enorm veel geld waard zijn, wist ik dat ik een goede koop had gesloten. De twee platen samen zijn met hun waarde van maar liefst € 1500 namelijk veel meer waard dan de ijskar zelf! Een gelukje dus. Maar ja, met dat gegeven kon ik natuurlijk verder niets. Enkel vaststellen dat ik een goede koop had gedaan. Dat de twee platen in een later stadium belangrijk zouden zijn kon ik toen nog niet overzien.

Na weken van lakken, reparaties uitvoeren van de fiets en ook uitproberen (dan reed ik door het grote magazijn van de werkgever) was het wachten op de kist. De vrieskist zelf kwam goed door de test en bleek goed te werken, alleen de deksels waren nog altijd een probleem. Maar de monteur zei dat ook dat goed zou komen en dus bleef ik moed houden. Inmiddels had ik thuis wat ijs kunnen proeven van een lokale ijsproducent: Boermarke. Een groot toetjesproducent uit Enschede. De vertegenwoordiger liet, na kennismaking, wat kleine bakjes ijs bij mij achter om uit te proberen. Diezelfde avond werden de bakjes geopend en ging het ijs door het mondje. Niet veel later besloot ik dat Boermarke mijn leverancier van ijs moest worden. Ook de bedrijfskleding werd aangekocht. Om tijd te besparen was de vrieskist zonder deksels alvast retour gekomen en kon ik de kist afleveren bij een bedrijf waar deze werd voorzien van een mooie rode folie laag met het Frankys-ijs logo. Heel vervelend was, dat ik lang moest wachten op het werk dat de eigenaar van dat bedrijf aan de kist zou doen. Dat kwam vooral omdat hij veel afwezig was. Veel later dan verwacht en soms tot grote ergernis, kwam de gewrapte kist, na weken, eindelijk terug op het kant en klare frame van de fiets. Toen de kist op het frame stond, was ik zeer blij. Een prachtig moment. De fiets blonk aan alle kanten, leek wel nieuw en de kist maakte het mooi af. Zwart frame met een rode kist. Met aan de bagagedrager twee mooie rotan mandjes. Ook de rode parasol, welke goed aan het frame was vastgemaakt, deed het goed. Het was een prachtig geheel waarmee ik prima voor de dag kon komen. Er was nog wel één probleem; Hoe zouden de deksels van de ijskar terugkeren? Maar lang zou dat antwoord niet meer op zich laten wachten. Inmiddels was het voorjaar in aantocht. En dus verplaatste ik de ijskar naar huis. Toen de kist op de fietskar stond zag ik wel een nieuw probleem. Door het

toegenomen gewicht bleken de banden van de transportfiets ineens niet zo goed meer en moest ik deze ook nog vervangen.

Het was inmiddels voorjaar geworden en ondanks het feit dat ik mij prima aan mijn schema had gehouden, kon ik nog steeds niet starten. De deksels waren nog steeds niet teruggekeerd. Dat deden ze weken later wel. En hoewel niet echt bijzonder mooi, ze waren voldoende hersteld om op de oude vriezer te worden geplaatst. En daarmee was het dan eindelijk zover! Ik kon weer ijscoman zijn. Net als toen in 1999, maar dan nu wel met mijn eigen ijskar. Achter in mijn hoofd wist ik dat ik nog wel een goede 500 euro op mijn creditcard moest inlossen, maar zorgen erom heb ik destijds nooit gehad. Ik wist tenslotte uit ervaring, dat het allemaal goed zou komen.

"I never say no to an ice cream"

Ingrid Betancourt

Uiteindelijk maakte ik op 6 april 2014 mijn rentree op de Hengelose wegen. Op zaterdag notabene, omdat het weer toen goed genoeg was. Zondag, een dag later zou het te slecht zijn. Ik verkocht prima en kreeg veel complimenten over de kar, het ijs en de totale verschijning. Alles werkte naar behoren, echter de klepel van de bel moest het die eerste dag meteen ontgelden in. Ik belde kennelijk ietwat te hevig. Maar ondanks dat, kon mijn dag niet meer kapot; ik was er weer en ook nog eens met mijn eigen rode fiets ijskar!

Terug naar het jaar 2004; Ik was dus na het mislukte avontuur op het groepsaccommodatieterrein werkloos geworden en zocht hopeloos naar werk. Omdat ik nog steeds geld tegoed had uit de verkoop van mijn aandeel uit Familierestaurant Cherry, besloot ik voor mijzelf te beginnen met een kaas, noten en delicatessen-winkel op het winkelgebied het Esrein te Hengelo Zuid. De nog altijd aanwezige ijskarren van Nestlé kon ik eveneens goed gebruiken als onderdeel van de winkel. Daartoe had ik twee jongens, welke ik goed kende en die mij wilden helpen, als jonge ijscomannen in dienst genomen. Met een klein jaar moest ik de winkel echter alweer in het slot gooien, omdat het totaal niet liep. De schulden ontstaan door slechte omzetten maakten dat ook de nog immer aanwezige ijskarren door Nestlé werden opgehaald en daarmee was er opnieuw werkloosheid. Bovendien was nu al ons geld uit Cherry opgegaan aan de winkel in kaas noten en delicatessen. En raakten wij als gezin zelfs in de bijstand. Wat volgde was opnieuw een spervuur aan sollicitatiebrieven, enerzijds opgelegd door het UWV, maar anderzijds ook omdat ik zelf zo snel mogelijk uit deze rot situatie wilde geraken. In oktober 2006 werd mij, door mijn overbuurvrouw, opeens gevraagd om bij Alustar (een handel in autovelgen) in Hengelo te komen bijspringen,

omdat het daar zo vreselijk druk was en ze wel een paar extra handen in het magazijn konden gebruiken. Na weken van werken kreeg ik een vast contract met een verbeterd salaris. Sterker nog, na een paar maanden werd ik zelfs hoofd magazijn met een passend salaris en bleef ik dit bijna 10 jaar.

Nog voordat ik die ijskar in 2013 in België kocht, zouden wij als gezin nog een keer met grote financiële problemen te maken krijgen. Rond 2011, toen ik al jaren werkte bij Alustar en het leven redelijk aangenaam verliep, voltrok zich opnieuw een financiële ramp. Ik herinner mij de dag als die van gisteren dat ik, terwijl ik beneden in het magazijn mijn werk deed, een telefoontje ontving van mijn baas welke op het bovenliggende kantoor werkte. Of ik even boven op het kantoor wilde komen. Op kantoor aangekomen zag ik naast mijn baas een vreemde man staan. Niet veel later sprak de man mij toe; “Bent u Didericus Fransiscus Dominicus Boereboom, geboren 14 december 1962 te Heerhugowaard en wonende aan de Thorbeckestraat 7 te Hengelo?” Nadat ik de deze vraag met een ja had beantwoord werd ik overvallen met een door de Rechtbank opgelegd loonbeslag. Het was een deurwaarder. Terwijl hij klaar was met het opleggen ervan, vertelde hij mij dat hij ook op het werk van mijn vrouw was geweest en daar hetzelfde had gedaan. Ik schrok enorm, want hier had ik niet op gerekend. Alles was juist prima geregeld. De ontstane schulden, voortgekomen uit de noodgedwongen sluiting van de winkel in kaas, noten en delicatessen en de periode van bijstand, waren opgenomen in de nieuwe hypotheek van ons huis en had ons leven een stuk aangener gemaakt. Bovendien had ik een mooi salaris en werkte ook mijn vrouw waardoor wij nu weer normaal konden leven. Het loonbeslag was afkomstig van mijn ex-vrouw welke een bijzonder hoog bedrag eiste

voor niet betaalde alimentatie voor mijn eerste twee kinderen. Door de slechte financiële situatie in alle voorgaande jaren had ik daar niet aan kunnen voldoen. In een eerder stadium had ik daarom met haar een afspraak gemaakt om de achterstallige alimentatie maandelijks terug te doen betalen. Wel bleef er in die periode onenigheid over de hoogte van het totale bedrag dat ik nog moest betalen. Met het loonbeslag wilde ze het door haar veel hogere vastgestelde bedrag terugvorderen en bovendien sneller dan wij onderling hadden afgesproken. Ondanks dat ik de eerder gemaakte afspraak op papier had staan en kon aantonen, moesten wij ons houden aan het door de deurwaarder opgelegde. Het loonbeslag duurde ongeveer 11 maanden. En weer zaten wij op bijstand niveau. De hypotheek kon er niet meer van betaald worden en ook de maandbetalingen van gas, licht en water werden steeds moeilijker afgeschreven. Wij kwamen steeds meer in de problemen. Mijn vader is ons toen bijgesprongen en zorgde ervoor dat wij rond konden komen. Toen het loonbeslag voorbij was, had ik een nieuwe schuld van maar liefst 25000 euro bij mijn vader.

Ik beloofde mijn vader, na het uitzitten van het opgelegde loonbeslag, elke maand een behoorlijk bedrag terug te betalen. Maar eerst zou ik nog een Rechtszaak aanspannen tegen mijn ex-vrouw over én de hoogte van het door haar bepaalde totaalbedrag én de met haar, bovendien op papier vastgelegde afspraak over terugbetaling van de alimentatie. Welke zij kennelijk ineens niet meer respecteerde.

Ik liet het er dus niet bij zitten. Ik was boos en behoorlijk emotioneel. Tenslotte was het niet kunnen nakomen van alimentatieverplichting al vreselijk genoeg geweest. Om dan nog extra gestraft te worden, ging mij te ver. Ik moest weten wat ik fout had gedaan en vroeg de Rechter om een

herziening van hetgeen ons was opgelegd. In de Rechtbank te Zutphen vocht ik voor wat ik waard was. Ik was het voornamelijk niet eens met het vonnis omdat ik dus met mijn ex-vrouw een afspraak had gemaakt over hoe ik het bedrag van niet betaalde alimentatie zou terugbetalen. En vooral omdat ik het bewijs daarvan had en mij al die tijd ook aan die afspraak had gehouden! Ook vond ik dat zij wel tot een heel hoog totaalbedrag was gekomen en vroeg de Rechter ook daarnaar te kijken. In de Rechtszaal vertelde ik de vrouwelijke Rechter dat ik reeds in het verleden met mijn ex-vrouw tot een afspraak was gekomen over terugbetaling en dat deze afspraak op mail was gemaakt en bovendien was vastgelegd. En belangrijker, dat ik mij daarna keurig aan die afspraak had gehouden. Toen ik de Rechter een afschrift van die mail gaf moest mijn ex-vrouw van de Rechter antwoord geven op de vraag wat ik nu precies verkeerd had gedaan. Toen daarop geen antwoord kwam, wat de Rechter voldoende achtte, boog zij zich opnieuw naar mijn ex-vrouw en vroeg haar met mij, buiten de Rechtszaal, tot een akkoord te komen. Ik wist toen dat ik het gelijk aan mijn zijde had.

Buiten in de gang, ging het niet beter, eerder slechter. Mijn ex-vrouw wilde niet van wijken weten en dus gingen wij opnieuw, zonder overeenstemming, de zaal binnen. De Rechter keek ons beiden aan en wist genoeg. Het einde van het verhaal was dat ik in het gelijk werd gesteld en dat het loonbeslag eigenlijk niet had mogen plaatsvinden. Bovendien werd de totale som door de Rechter veel te hoog bevonden. Omdat ik mijn ex-vrouw voorstelde een deel van het ontvangen geld uit het loonbeslag te mogen behouden als niet betaalde alimentatie, werd er uiteindelijk geschikt. Zij kon daarna niet meer in beroep en daarmee was de kous af. Vanuit Zutphen reed ik naar huis om mijn huidige

vrouw te informeren. Blij als ze was dat het gezeur over was en wij bovendien nog aardig wat geld zouden terugkrijgen, gingen wij weer over tot de orde van de dag in de wetenschap dat het nu allemaal tot een einde was gekomen. Mijn vader ontving niet veel later hetgeen wij terugkregen en daarmee was de schuld gelijk een behoorlijk stuk gedaald.

Het was de meest moeilijke tijd van mijn leven. En ik denk ook van mijn huidige vrouw. Toen ik in 2013 dus die ijskar kocht, deed ik dat met een creditcard. Niet alleen met instemming van mijn vrouw, maar ook met instemming van mijn vader. Met alle opbrengsten uit ijs kon ik namelijk veel sneller aflossen op de schuld.

Na die openingsrit in 2014 ging het alsmear beter met de ijsverkoop. Vrijwel elke zondag reed ik met de fiets ijskar over het mooie tuindorp. En steeds kreeg ik van de mensen de mooiste complimenten. Wat ik toen echter niet wist op dat moment, was het feit dat ik met Alustar Wheels, het bedrijf waar ik werkte, op een dood spoor terecht leek te zijn gekomen. Er werden namelijk steeds minder velgen verkocht, de crisis had onze branche kennelijk weten te vinden en de verkopen daalden met de dag. De eerste ijsroutes daarentegen verliepen redelijk tot goed. Tijdens de Esreinmarkt echter, een goedbezochte markt in de omgeving van tuindorp, is het kil en daardoor verkoop ik helaas niet heel erg goed. Toch nog beter wanneer ik over het tuindorp had gereden, daarvoor was het namelijk te koud. Dagen later bezorg ik (uitgerust met twee linkerhanden), de kist op de ijskar met wat geknoei, de eerst serieuze schade aan. Om de spoelbakjes op te hangen aan de kist, doorboor ik schijnbaar een deel van het koelelement welke zich in de wand van de kist begeeft en kan ik de vriezer weggoaien. Het grootste probleem vormt echter de

nieuwe vriezer. Op de eerste plaats is de nieuw aan te schaffen vriezer erg duur en op de tweede plaats ook aanzienlijk groter, waardoor het frame van de ijskar zelfs moet worden aangepast. Ook zal de nieuwe kist weer moeten worden bestikkerd. Weken ligt de ijsverkoop stil. Gelukkig is mijn vrouw niet al te bezorgd wanneer ik haar informeer over de totale kosten van de nieuwe vriezer. Ze ziet dat ik ermee zit en wil deze keer niet weer gaan zeuren. Haar woorden sterken mij: "Het is jammer maar het is niet anders. Koop hem nou maar". Weken later rijd ik weer door de Berflo Es en over het Tuindorp. Met een aangepaste ijskar en nieuwe kist. Het werk in deze tijd laat zich vooral omschrijven als iets nieuws dat tijd nodig heeft. Toch komen er steeds meer complimenten en word ik steeds meer gevraagd voor feesten en partijen. Een mooi voorbeeld uit deze tijd is het spontane bezoek aan het terras van Hotel het Lansink na de rit over de Berflo Es. Wanneer ik op de terugweg over het tuindorp rijd, kom ik wat wijkgenoten tegen. Ik nodig ze uit voor een borrel op het terras van Hotel 't Lansink. De ijskar parkeer ik op de parkeerplaats bij het hotel. Na een paar wijntjes, bied ik alle werkenden van het hotel een ijsje aan. Een extra wijntje voor mij en mijn gasten is de laatste verdienste van die dag. Het spontane bezoek is erg gezellig. Maar ook andere momenten zijn noemenswaardig.

Een fragment uit de rit over het tuindorp (juni 2014)

"Mensen praten erover wanneer ik ijs schep. Veelal word ik vergeleken met de ijsboer van vroeger. Vandaag nog, kwam ik een vrouwtje tegen van 87 jaar. Ze liep op mijn route. Ze hield mij aan. En ze vertelde dat zij toen ze nog maar 7 jaar oud was, haar eerste ijsje had gekregen van de ijscoman. Mijn uitstraling deed haar daaraan terugdenken en dat deed haar goed. Ze haastte zich mij te vertellen dat dat ijsje het enige ijsje van dat jaar was

geweest. Uiteindelijk gaf ik haar een ijsje en bedankte haar voor haar mooie verhaal en onze wegen scheidden zich. Ik vond het geweldig om te horen!”

Het zijn mooie berichten die ik graag opteken. Het kleurt dit vak, het doet mij het gevoel geven dat wat we doen er echt iets toe doet. Het jaar is inmiddels op Pinksteren 2014 aangekomen. En ja ik herinner mij nog goed hoe anders het ook kan zijn. Tweede pinksterdag 2014 was warm, heel warm.

Opnieuw een fragment:

“De ijsverkopen gaan maar door. Er komen allemaal mensen uit de richting van de vijver waarin het Tuindorpbad gelegen is. Ze willen ijs. En wie ben ik om ze dat niet te geven? Tenslotte ben ik ijscoman. Ze zijn wel allemaal duidelijk over het naderende onheil. Mij wordt namelijk verteld dat er binnen een half uur noodweer verwacht wordt en dat ze door de badmeester naar huis zijn gestuurd. Nadat ik opnieuw de lucht in kijk zie ik inderdaad dat de lucht behoorlijk zwart kleurt. Mijn route gaat richting het zwembad, maar dat zal ik die middag nooit bereiken. Er blijven maar mensen mijn richting in komen. Ze komen allemaal uit het bad. En ze willen allemaal ijs. Dus ik schep het ene na het andere ijsje. Omdat ik te druk ben zie ik niet dat het noodweer al heel dichtbij is gekomen. Wanneer het laatste ijsje is geschept ben ik te laat. Het noodweer is inmiddels losgebarsten. Ik kan niet anders dan rechts omkeert maken en zorgen dat ik zo snel mogelijk thuis ben. Wanneer de parasol mijn kar voortstuwt, als gedragen door de wind, moet ik zelfs bij-remmen om geen ongeleid projectiel te worden. Het regent nu pijpenstelen en ik ben klets-, maar dan ook kletsnat. Ik vrees voor mijn mobieltje. De parasol houdt het niet meer, de wind bereikt nu zeer hoge snelheden, en slaat dubbel. Ik probeer hem te redden, maar er is zoveel te redden dat ik niet meer weet waar te moeten aanvangen. En dat allemaal terwijl ik gewoon aan het fietsen ben. Het gaat nu vreselijk tekeer en ik wenste dat

ik thuis was. Uiteindelijk bereik ik uitgeput en zeiknat de basis. Ik ben helemaal door- en doorweekt. Terwijl de druppels van mijn kleding vallen neem ik de schade op. De parasol lijkt het te hebben begeven. De wafels zijn kletsnat en de kist heeft water opgenomen. De echte schade ga ik later vaststellen. Nu eerst droog worden!"

Ik herinner mij dit als de dag van gisteren. Zo krachtig als deze bui was en toch ook zo enorm kort. Hij bracht wel veel schade toe aan de kar. Ik heb dit verder tot nog toe nooit meer meegemaakt. Die dag begon nog zo mooi en ik zat op een perfecte omzet toen het weer een einde maakte aan de verkoop. Tijdens het weekend erna, waarin Vaderdag valt, heb ik het enorm druk. Voor het eerst in mijn bestaan draai ik dit weekend meer dan duizend bollen ijs, 1200 om precies te zijn. Het zijn niet allemaal betaalde bollen ijs, want ik schep in het kader van actie "Vlinderdag" op Basisschool "'t Esrein" als sponsor, ijsjes voor alle aanwezigen. De opbrengst komt dan ook ten goede aan Stichting Vlinderdag.

De leuke reacties dit jaar, het onstuimige weer en het eerste drukke weekend maken het vak bijzonder. Ook veelzijdig. Dát komt nog meer tot uiting in het weekend dat de Kunstmarkt op het tuindorp wordt gehouden. Tijdens dat eerste jaar, voorafgaande aan de kunstmarkt op het tuindorp, krijg ik toevalligerwijs van een medewerker van de Gemeente Hengelo te horen dat de organisatie van de kunstmarkt mij de ijsverkoop tijdens hun evenement had willen beletten. Ooit, in die eerdere jaren van ijsverkoop (1999-2004), was ik al eens met de organisatie van de Kunstmarkt in botsing geraakt op de dag van de kunstmarkt. Ik mocht volgens de organisatie ervan toen geen ijs verkopen op dat moment en op de plek waar ik stond. Maar ik bleef dat doen omdat ik a. Niet op hun evenemententerrein stond, hoewel wel in de buurt en b.

Omdat ik door mensen gevraagd werd ijsjes te scheppen en ik er eigenlijk door de aanhoudende vraag niet meer weg kon komen. Ik rijd altijd op zondags door de wijk en zelfs over de Vijverlaan, alwaar de kunstmarkt gehouden wordt. Dat meed ik die dag netjes, maar verder liet ik mijn route zoals die anders ook is. De medewerker van de Gemeente had mij overigens ook medegedeeld, dat hij in zijn antwoord aan de organisatie van de Kunstmarkt, had duidelijk gemaakt dat zij mij de verkoop niet konden beletten en dus stond ik in mijn recht. Het feit echter, dat de organisatie van de kunstmarkt achter mijn rug om had geprobeerd mij het verkopen van ijs te doen beletten bracht mij wel enorm van mijn stuk. Vooral omdat het hier wijkgenoten betrof. Navraag bij de organisatie leverde buiten verontwaardiging dat ik hiervan op de hoogte was gebracht, verder niet veel op. Later zou de organisatie erop terugkomen, zo lieten zij mij weten. Ik hoorde er uiteindelijk nooit meer wat van.

De ritten over de Berflo Es verlopen inmiddels steeds beter. Ook krijg ik steeds meer opdrachten. Tijdens het begin van deze zomer krijg ik na vraag van mijn kant aan de Gemeente Hengelo van diezelfde Gemeente een goedkeuring om tot 21.00 uur te kunnen ijsverkopen. Ik had daarom gevraagd. Dat geeft mij meer mogelijkheden.

In de vakantietijd merk ik dat de ijsverkopen stagneren. Velen hebben huis en haard verlaten en dat levert vele momenten op zonder dat er wat verkocht wordt. Het is ook in deze periode dat ik besluit om naast de wekelijkse ritten over het tuindorp en de Berflo Es, ook de Bloemenbuurt aan te gaan doen. Die rit zal ik voortaan op woensdagavond gaan doen. Veel meer kan ik echter niet doen, omdat ik nog altijd een 40-urige werkweek heb bij Alustar Wheels.

Ik probeerde steeds, om wat meer bekendheid te krijgen, in de Twentse Courant 'de Tubantia' te komen. Ik deed daartoe steeds berichtjes naar de redactie sturen. Ofwel per mail ofwel per twitter. Het lukt mij uiteindelijk! Een klein fragment uit die tijd:

"Ik had voor het gesprek reeds bepaald dat ik dat interview op neutraal terrein zou doen en had gekozen voor mijn meest geliefde plek, in het Tuindorp hotel. Eénmaal in het interview bleef ik maar gaan. Volgens mij hoorde de verslaggever tijdens dat gesprek een volslagen vakidoot. Een ijscoman vol enthousiasme en met een gedrevenheid die niet vaak voor moest komen, gezien de groeiende interesse van de verslaggever in de man welke tegenover hem zat. Ook hij ging erin mee en vroeg mij de oren van de kop. Tja, en nou bezit ik ook nog eens grote oren en dus had hij het er maar zwaar mee. Afijn, na het gesprek, een anderhalf uur en een paar wijntjes later, scheidde onze wegen. Hij meldde mij nog even dat het artikel later in de week in de krant zou komen."

Het eerste artikel in de Tubantia was een feit en ik was niet ontevreden toen ik het onder ogen kreeg. De verslaggever (Bob Gevers, red.) had mijn verhaal perfect weergegeven. Het artikel zorgde voor meer bekendheid en leverde mij vele positieve reacties op.

Eind Juli 2014 rijd ik een paar dagen niet in verband met de herdenking van de slachtoffers van vlucht MH-17. Juist op die dagen komen de kisten met slachtoffers naar Nederland en is het hele land in nationale rouw. Ik vind dat ik het niet kan maken om op deze dagen met de bel lawaai te maken en dus rijd ik niet uit. Wel in het weekend erop. Een mooie anekdote uit mijn blog. Het fragment;

"Ik rijd vandaag dus over het tuindorp, wanneer een meisje van ongeveer een jaar of 8 mij aanhoudt. Ik houd even in en vraag of ze een ijsje wil. Haar antwoord is, dat zij geen ijsje mag van haar